

Visita a St. Antoni M. Claret, rastres de Gaudí en l'arquitectura religiosa actual

Dg, 24/05/2015 per Eloi Aran Sala
[Betel. Arquitectura, Art i Religió](#)

Aquest dissabte un grup d'uns 8 adults, i un equivalent aproximat d'infants, vam visitar la **nova parròquia de Sant Antoni M. Claret**, al Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, arran de la invitació que els autors, [Jordi Coll i Joan Giribert](#), van fer als participants del **Seminari intern sobre Patrimoni Sacre** de la Fundació Joan Maragall. Aquesta és la última parròquia que s'ha consagrat enguany en les diòcesis catalanes, estant en construcció la nova parròquia de Sant Rafael (Arquebisbat de Barcelona) i la de Bonavista (Arquebisbat de Tarragona).

El conjunt parroquial s'emplaça a les afores de Sant Boi del Llobregat, donant façana a una rotonda on conflueixen la Ronda de Sant Ramón, l'Avinguda Can Carreras i el carrer Girona; un solar complicat, de forma estreta i triangular, que actua de frontissa entre una tipologia urbana de blocs d'habitatges per una banda i cases unifamiliars per l'altra. El projecte consta d'una planta soterrani que resta inacabada per manca de pressupost, un volum situat a la mitgera que acull la rectoria i sales parroquials i el volum pròpiament del temple que dona façana al nus viari.

De cara a donar unitat al volum de la rectoria, amagant patis i oferint una cornisa d'aixopluc per l'accés, s'hi ha disposat una gelosia amb el motiu del peix, símbol dels primers cristians, feta de clofolla d'ametlla i resina premsada. Per altra banda, el volum del temple consta d'un sòcol de formigó en planta baixa de cara als possibles actes de vandalisme que per sort encara no s'han produït, deixant tot el protagonisme a una impressionant coberta de escates metàl·liques que s'eleva fins al campanar. És a la coberta-façana del temple on trobem la referència gaudiniana ja que, seguint l'exemple de les escoles que Gaudí va projectar pels fills dels obrers a la Sagrada Família, aquesta està formada per una dues superfícies reglades. Es tracta de dos conoides que segueixen una generatriu recta en la seva part superior i una corbada en la part inferior. La raó d'aquestes superfícies parteix de la idea de dues mans que preguen, possibilitant una escletxa de llum tant en les dues façanes que donen a l'accés i al presbiteri com en el lluernari que creua longitudinalment tota la nau del temple. L'estructura d'aquesta coberta va ser resolta amb tubs d'acer que permetien la posterior col·locació de les capes d'aïllament tèrmic i els acabaments exteriors i interiors a partir d'unes peces especials per aconseguir la geometria esperada. El resultat és espectacular tant a l'exterior com a l'interior de la nau, on s'ha aconseguit un molt bon treball de l'acabat de guix laminat de forma que la llum llisca per les parets.

A l'interior de la nau cal destacar, per una banda, el sòcol acústic que rodeja la planta baixa i on s'integren les portes, el confessionari i l'espai familiar, així com el tractament de l'altar, la seu i l'ambó de formes també conoides realitzats amb pedra de Montserrat, a excepció del faristol dels cants que, tot i seguir també les formes conoides de l'ambó, està realitzat amb una estructura metàl·lica. També considero que està molt aconseguit el retaule del presbiteri, format per un envà trapezoidal que incorpora el text del sermó de la muntanya deixant una creu "en blanc" de fons. En alguna vista tenim tres creus que es sobreposen, la que hi ha suspesa damunt l'altar, la del retaule i la del campanar. També resulta molt

encertat el tractament econòmic i significatiu dels vitralls de l'entrada, que il·luminen el cor a l'interior, compostat a mode d'un quadre de Mondrian amb tonalitats blavoses (aconseguit amb el butiral del vidre), que és el color de la Mare de Déu, a qui Sant Antoni Maria Claret tenia gran devoció.

En definitiva es tracta d'un molt bon projecte que, tot i haver patit una forta retallada pressupostària, ha aconseguit un bon resultat. Com a nota millorable potser apuntaria que es podria haver investigat més la disposició interior del temple. Precisament la linealitat de la part superior contraposada a l'eixamplament de la seva base podria haver donat joc a una distribució més assembleària o central, però aleshores segurament no hi hauria lloc per l'aforament de 300 persones que es requeria. També cal notar que la forma del terreny forçava molt la seva composició.